

gangsbestemmelse, som det praktisk taget nærmest er tænkt, vil det have sin Betydning at faa det vedtaget saa hurtigt som muligt. Derfor vil jeg gerne rette en Anmodning til det ærede Medlem Hr. Rytter, mod hvem jeg nu ikke længere skal argumentere — det ærede Medlem Hr. Pürschel har i Virkeligheden fremsat alle de Argumenter, som jeg havde mod det ærede Medlem Hr. Rytter, og hvad jeg har udfyldt det ærede Medlem Hr. Pürschels Argumentation med, var nærmest Eks-empler, der skulde vise, at dette Lovforslag ogsaa fremtidig vilde have en vis Betydning. Men skulde det ikke have Betydning i Fremtiden, er det tidsnok — og rimeligt — at ophæve Loven samtidig med Vedtagelsen af den nye Straffelov. Jeg skal, som sagt, ikke i Øjeblikket diskutere mere med det ærede Medlem Hr. Rytter, og jeg skal naturligvis heller ikke modsætte mig en Udvalgsbehandling. Jeg kan ogsaa godt se, at der kunde være Grunde til, i alt Fald hvis man nærer Mistillid til Administrationen, maaske at indsætte en Bestemmelse som den, det ærede Medlem Hr. Pürschel antydede med Hensyn til Tvangsindlæggelse af dem, der i Forvejen var umyndiggjort. Jeg skal altsaa ikke modsætte mig Udvalgsbehandling, men vil dog meget henstille til det ærede Medlem Hr. Rytter ikke at søge at trække denne Udvalgsbehandling for længe ud ved at blande det strafferetlige Problem ind. Jeg tror ikke, at denne Vej er passabel, og det, vi i Øjeblikket trænger til, er hurtigst muligt at faa en Lovhjemmel paa dette Omraade.

Rytter: Maa jeg først overfor det ærede Medlem Hr. Pürschel sige, at naar det ærede Medlem fandt en vis Garanti i, at Justitsministeriet under visse Omstændigheder skulde godkende, hvad Værgen havde foretaget, var det netop Hovedmomentet i mit Foredrag, at jeg syntes ikke, at denne Bemyndigelse maatte tilkomme en Justitsminister, at vedkommende kan indespærres for lang Tid, eventuelt for Livstid. Det ærede Medlem sagde heldigvis, at han vilde komme med en Parade, gaaende ud paa, at man kunde jo overlade det til Domstolene, naar vedkommende skulde indespærres. Ja, det, som det ærede Medlem Hr. Pürschel her foreslaar, var netop Hovedindholdet af

mit Foredrag, som gik ud paa, at enhver Indespærring skulde ske ved Domstolene. Jeg argumenterede meget kraftigt for, at den netop ikke bør ske ved Værgen og Justitsministeren, men at enhver Indespærring bør ske ved Domstolene. Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel vil gaa med til, at vi faar Domstolene sat ind her, ikke blot til at umyndiggøre, men saaledes, at Indespærringen for Fremtiden skal ske ved Domstolene, saa er allerede meget naaet.

Det ærede Medlem Hr. Zahle udtalte, at der var ikke ubestridt Enighed om, hvorvidt det Tilfælde, som har givet Anledning til dette Lovforslag, var lovligt eller ikke, og derfor var det godt, at dette Lovforslag kom. Ja, det kan vi sige, men ogsaa der forekommer det mig meget betænkeligt, hvad vi her er inde paa, nemlig at vi nu begynder at lovgive angaaende et enkelt Tilfælde. Det Tilfælde er afgjort af Administrationen, og Lovgivningsmagten kan ikke gøre det lovligt, hvis det er ulovligt i Forvejen. Det tro jeg ogsaa, vi fra alle Sider maa være enige om, at Lovgivningsmagten maa ikke begynde paa at søge at træffe Afgørelse om det enkelte Tilfælde. Vi kan for Fremtiden erklære, at den vedkommendes fortsatte Indespærring er lovlig, men selve det, at Manden sidder derude, bliver, hvis det er ulovligt, ikke lovligt ved nogen Lov.

Det ærede Medlem Hr. Zahle sagde, at han kunde tænke sig, at Lovforslaget blev midlertidigt. Det takker jeg det ærede Medlem for, for det var netop det andet Moment, jeg kæmpede for, at det Lovforslag, som her er til Behandling, kun skulde være midlertidigt, nemlig indtil Straffelovforslaget blev gennemført. Jeg haaber derfor, at det ærede Medlem og jeg i Udvalget kan enes om, at dette Lovforslag gøres midlertidigt. Jeg synes ikke, det er rigtigt at gaa den Vej, som den højtærede Justitsminister antydede, nemlig at vi kunde vedtage denne Lov som endelig og saa ophæve den igen ved Gennemførelsen af Straffelovsudkastet. Jeg synes, at naar vi paa Forhaand er enige om, at det, der her er Tale om, bør være en midlertidig Bestemmelse, for at man kan komme ud over et foreliggende Tilfælde, saa bør vi sige det. Dette er altsaa de to Hovedbetragtninger, for det første, at vi maa se at faa enhver Indespærring henlagt til Dom-